

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Kendelse afsagt den 11. september 2007 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-28/07 (Fels-Werke m.fl. mod Kommissionen) ophæves i det omfang den vedrører appellanten.
- Annulation af artikel 1, stk. 2, Kommissionens beslutning af 29. november 2006 om den nationale plan for tildeling af kvoter for drivhusgasemissioner, som Tyskland har forelagt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (dokumentnummer ikke offentliggjort), for så vidt som den fastslår, at de tildelingsgarantier fra den første handleperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i Tysklands nationale kvotetildelingsplan under overskriften »Tildelinger i henhold til § 8 ZuG 2007«, er uforenelige med direktiv 2003/87/EF.
- Artikel 2, stk. 2, i denne beslutning annulleres, for så vidt som bestemmelsen indeholder retningslinjer for Forbundsrepublikken Tyskland for anvendelsen af de tildelingsgarantier fra den første handleperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i Tysklands nationale kvotetildelingsplan under overskriften »Tildelinger i henhold til § 8 ZuG 2007«, og herved også foreskriver, at der gælder den samme opfyldelsesfaktor som for andre tilsvarende bestående anlæg.
- Den i punkt 1 nævnte kendelse ophæves, og sagen hjemvises til Retten i Første Instans.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Retten har ved den appellerede kendelse afvist, at appellanten er individuelt berørt, og som følge heraf afvist at realitetsbehandle appellansens annulationssøgsmål til prøvelse af dele af Kommissionens beslutning af 29. november 2006 om den af Tyskland forelagte nationale plan for tildeling af kvoter for drivhusgasemissioner.

Appellanten har til støtte for appellen gjort gældende, at såvel processuelle regler, der skal tjene appellansens interesser, som den materielle fællesskabsretsnorm i artikel 230, stk. 4, EF er tilsidesat.

For det første har Retten tilsidesat såvel princippet om en retfærdig rettergang som kontradiktionsprincippet. Afgørelsen om, at appellanten ikke er individuelt berørt, er nemlig i det væsentlige begrundet med, at appellanten ikke har kunnet bevise sit påstående tilhørsforhold til en lukket kreds af operatører, og især at appellanten ikke har kunnet fremlægge en liste med

operatører, der er begunstiget af § 8, stk. 1, ZuG 2007. Retten har imidlertid på intet tidspunkt under sagen opfordret appellanten til at fremlægge en liste med virksomheder omfattet af tildelingsgarantien. Appellanten kan heller ikke af andre grunde forventes at kunne indse relevansen af en sådan liste, da den afgrænsede og lukkede karakter af kredsen af operatører omfattet af tildelingsgarantien allerede følger af ZuG 2007's bindende retlige struktur, som er anført over for Retten. Hertil kommer, at Retten ved at kræve fremlæggelse af en sådan liste stiller appellanten over for en opgave, der reelt er umulig at opfylde.

For det andet har Retten tilsidesat artikel 230, stk. 4, EF ved uretmæssigt at afvise, at appellanten er individuelt berørt. Den personkreds, der er omfattet af den anfægtede beslutning, ligger nemlig ikke — som Retten har anført — blot »mere eller mindre« fast, men defineres endegyldigt uden videre ud fra allerede bestående faktiske forhold og kan dermed logisk set ikke udvides. Med hensyn til operatørerne omfattet af tildelingsgarantien i § 8 ZuG 2007 kunne den anfægtede beslutning derudover også anses for et kompleks af individuelle beslutninger, da det er hver enkelt af dem forbudt at videreføre tildelingsgarantien.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social de Madrid (Spanien) den 3. december 2007 — Evangelina Gómez-Limón Sánchez-Camacho mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) og Alcampo SA

(Sag C-537/07)

(2008/C 64/25)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Evangelina Gómez-Limón Sánchez-Camacho

Sagsøgt: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) og Alcampo SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Det ønskes oplyst, om det henset til den lighedsfremmende karakter af den forældreorlov, som bevilges arbejdstagere i en form og af en varighed, som medlemsstaterne frit har fastsat under overholdelse af minimumskraverne i direktiv 96/34/EF (⁽¹⁾), kan tillades, at en sådan forældreorlov, der afholdes i form af nedsat arbejdstid og løn på grund af pasning af mindreårige børn, berører de rettigheder, som den kvindelige eller mandlige arbejdstager, der har en sådan forældreorlov, er i færd med at erhverve, og om borgerne over for en medlemsstats offentlige myndigheder kan påberåbe sig princippet om, at erhvervede rettigheder eller rettigheder, som arbejdstageren er i færd med at erhverve, ikke må berøres.
- 2) Det ønskes nærmere bestemt oplyst, om udtrykket »erhvervede rettigheder eller rettigheder, som arbejdstageren er i færd med at erhverve« i § 2, stk. 6, i rammeaftalen om forældreorlov [...] kun omfatter rettigheder vedrørende arbejdsvilkårene og alene berører ansættelsesforholdet som fastlagt i kontrakten med arbejdsgiveren, eller om det også omfatter bevarelse af erhvervede rettigheder eller rettigheder, som arbejdstageren er i færd med at erhverve, vedrørende social sikring, og om kravet om »opretholdelsen af rettigheder med hensyn til sociale sikringsydelser [...] [af betydning] for retten til de forskellige sociale sikringsydelser« i § 2, stk. 8, i rammeaftalen om forældreorlov [...] kan anses for opfyldt ved den i sagen omhandlede ordning, som de nationale myndigheder har anvendt, samt om denne ret til opretholdelse af rettigheder vedrørende socialsikringsydelser kan påberåbes i forhold til en medlemsstats offentlige myndigheder, fordi den har et tilstrækkeligt præcist og konkret indhold.
- 3) Dernæst spørges det, om fællesskabsbestemmelserne tillader en national lovgivning, hvorefter arbejdstageren i en periode med nedsat arbejdstid på grund af forældreorlov vil få en mindre erhvervsudtygtighedspension, end hun ville have fået, før hun tog en sådan orlov, og hvorefter udbetaling og optjening af fremtidige ydelser ligeledes nedsættes i forhold til den reducerede arbejdstid og den lavere løn.
- 4) Det ønskes oplyst, om kravet om, at de nationale retter fortolker den nationale ret i overensstemmelse med forpligtelserne i henhold til direktivet, således at det i videst muligt omfang sikres, at formålene med fællesskabsbestemmelserne opfyldes, også gælder for så vidt angår opretholdelsen af rettigheder med hensyn til sociale sikringsydelser under afholdelse af forældreorlov, og nærmere bestemt i tilfælde, hvor denne er tildelt i form af deltid eller nedsat arbejdstid som i den foreliggende sag.
- 5) Endelig ønskes det oplyst, om det forhold, at en arbejdstager får tilkendt og udbetalt lavere socialsikringsydelser i en

periode med forældreorlov, under de konkrete omstændigheder i sagen kan anses for at udgøre en direkte eller indirekte forskelsbehandling i strid med bestemmelserne i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 (⁽²⁾) om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring og ligeledes i strid med den almindelige tradition i medlemsstaterne for ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling af mænd og kvinder, for så vidt som ligebehandlingsprincippet ikke kun gælder for arbejdsvilkårene, men også for det offentliges foranstaltninger med henblik på social beskyttelse af arbejdstagerne.

(⁽¹⁾) Rådets direktiv af 3.6.1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS, EFT L 145, s. 4.

(⁽²⁾) EFT 1979 L 6, s. 24.

Sag anlagt den 5. december 2007 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-546/07)

(2008/C 64/26)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved E. Traversa og P. Djemek, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås at, Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 EF og »stand still«-klausulen i kapitel 2, »Fri bevægelighed for personer«, nr. 13, i bilag XII, der er omhandlet i artikel 24 i tiltrædelsesakten af 16. april 2003, idet den

- a) i sin forvaltningspraksis fortolker udtrykket »virksomhed fra den anden part« i artikel 1, stk. 1, i den tysk-polske regeringsoverenskomst af 31. januar 1990 om udstationering af arbejdstagere fra polske virksomheder til udførelse af entrepriseaftaler som »tysk virksomhed«, og